

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 8)

Đêm đầu tiên ở thung lũng Khi.

Son cùng với ba người trong nhóm mắc võng nằm nghỉ. Bên trên mỗi cái võng đều có căng những mảnh vải nhựa để che sương. Ngay bên cạnh họ, dưới ánh trăng hạ tuần là những chiếc lều của dân đào vàng giăng kín cả một bãi trống giữa rừng cây rậm rạp xung quanh. Phần lớn những chiếc lều đó đều làm tạm bợ bằng những cây cọc đóng xuống đất và căng lên trên một tấm vải nhựa. Trong ánh trăng yếu ớt, cảnh đó giống như một trại tỵ nạn, một cái chợ hoang hay là nơi tụ họp của quỷ sứ... Quang cảnh đó lại được bổ sung bằng những âm thanh ồn ào, rì rầm đang vọng ra từ những chiếc lều làm cho người ta liên tưởng đến một cuộc sống man rợ nào đó đã từng đi qua trong lịch sử loài người từ hàng ngàn, vạn năm trước...

Trong cái quần cư của những chiếc lều, có những lều đã ngủ yên. Nhưng hầu hết thì vẫn còn thức. Dưới ánh đèn tù mù, người ta giải trí bằng nhiều cách. Nhưng phổ biến nhất vẫn là đánh bạc. Những con người sau một ngày xâu xé đất đai, bây giờ quay ra xâu xé lẫn nhau. Có thể thấy những gương mặt lầm lì, những lời chửi rủa tục tĩu và có cả những tiếng reo sung sướng của những kẻ thắng bạc...

Trong cái lều ở ngay bên cạnh nhóm của Son, một canh bạc giữa bốn người đang vào lúc căng thẳng nhất. Một tên có cái đầu bù xù như tổ quạ, sau khi đã vét sạch túi của ba kẻ chơi với mình thì cười bật lên hô hô. Một tay đề lên túi để giữ tiền, tay kia thủ lên hông - nơi có con dao để đề phòng bất trắc, hấn hỏi ba tên kia bằng giọng đắc thắng:

-Còn gì để chơi nữa không?

Ba tên thua bạc nhìn nhau im lặng. Một tên hằm hè lên tiếng:

-Mày định ăn non hả?

-Nhưng tụi mày còn gì để chơi? - Tên thắng bạc hỏi lại.

Tên thứ hai trong nhóm thua bạc nhảy nhay hàng rĩa một cách bực dọc. Hắn cầm cỗ bài lên, sắp sắp trên tay và nói:

-Chơi bằng tiền công cả ngày mai của tụi tao, được không?

Tên được bạc lắc đầu trong khi vẫn khư khư thủ hai tay ở hai bên:

-Ăn nhằm gì! Nếu tiền công của cả tuần thì tao đồng ý.

-Được. Chơi luôn! – Một tên trong nhóm thua bạc lên tiếng - Chia bài đi, mày...

Tên cầm bài bắt đầu chia. Tên đang có số “hên” đành miễn cưỡng bỏ hai tay ra khỏi túi định cầm lên những cây bài của mình. Đúng vào lúc đó, ngọn đèn bỗng bị thổi tắt phụt. Cả ba tên đang ngồi đối diện đồng thời nhào tới, đè ngửa tên kia ra. Cả bọn giằng xé, vật lộn nhau quyết liệt. Xen lẫn trong tiếng chửi rủa, tiếng thở hồng hộc là những tiếng kêu tắc nghẹn của một kẻ nào đó đang bị bóp cổ...

Cuộc vật lộn diễn ra nhưng không có ai can thiệp. Từ những chiếc lều gần đó, người ta thản nhiên ngó sang rồi tiếp tục chơi. Một lúc sau, có ba bóng đen lao vụt ra từ cái lều đang diễn ra cuộc vật lộn và mất hút trong bóng tối. Trong lều chỉ còn lại một người nằm rên rĩ. Đó là tên thắng bạc. Hắn gắng gượng ngồi dậy, đưa tay xoa xoa nơi cổ bị bóp và luôn miệng khạc nhổ. Sơn vẫn nằm im trên võng của mình, quan sát hắn. Anh thấy hắn gượng đứng lên, bước ra khỏi lều, nhìn vào bóng tối một lúc và rít lên:

-Được rồi. Tạo ghi nợ tụi bây!

Nói xong, hắn quay trở lại lều và nằm dài xuống, kéo chăn đắp kín mặt. Mãi một lúc lâu sau, Sơn vẫn còn nghe thấy tiếng hắn trở mình, rên rĩ vì đau và thỉnh thoảng lại lầm bầm những lời nguyên rủa độc địa, tục tĩu nhất...

Có lẽ đã gần sáng.

Sơn giật mình tỉnh dậy. Sương đã thấm ướt cả tấm chăn mỏng làm anh không ngủ được vì lạnh. Ló đầu ra khỏi chăn, Sơn nhìn ra xung quanh: tất cả

đã yên ngủ. Cả rừng cây xung quanh cũng đã thôi xào xạc. Một sự im lặng tĩnh mịch bao trùm lên cảnh vật. Trên cao, trời sao đã mờ hơn. Có lẽ cái âm thanh rõ rệt nhất là tiếng gà rừng đang gáy te te ở đâu đó...

Sơn ngồi nhồm lên định bước xuống đất. Nhưng anh chợt dừng lại, căng tai nghe ngóng. Ở một bụi rậm gần đó hình như có những âm thanh khe khẽ giống như tiếng người đang thì thào bàn tán. Bất giác, Sơn quay sang bên. Ở chiếc võng bên cạnh, Khải cũng đã thức giấc và đang nhìn anh bằng ánh mắt chứng tỏ rằng hắn cũng đã nhận ra những điều không bình thường trong bụi cây. Họ đưa mắt cho nhau và im lặng, tiếp tục nghe ngóng trong một trạng thái căng thẳng.

Bây giờ thì Sơn đã nhận ra đúng là tiếng người đang thì thào ngay gần đó. Bọn chúng có hai tên đang ẩn núp sau những bụi cây. Trong cái tĩnh lặng của rừng đêm, có thể nghe thấy chúng đang bàn bạc với nhau về một điều gì đó khá hệ trọng.

Một giọng khàn khàn:

-Xáp vô chứ mày!

-Hay là cho nó một môi lửa? - Giọng thứ hai nghe như bị nghẹt mũi hỏi.

-Không. Xáp vô chắc ăn hơn!

-Ô-kê, đi! - Giọng ngạt mũi đáp lại.

Bụi cây khẽ lay động rồi từ trong bóng tối có hai tên rón rén đi ra. Chúng tiến thẳng đến chỗ có chiếc võng của Sơn. Có thể thấy trên tay đứa nào cũng lấp lăm một lưỡi dao nhỏ lấp lánh ánh trắng. Sơn đưa mắt cho Khải và nhẹ nhàng với tay nắm chắc một cây gậy nhỏ mà anh đã dựng sẵn ở ngay đầu võng. Khải thò tay vào trong bụng, rút ra một lưỡi dao và co người lại, sẵn sàng nhảy vọt xuống đất khi cần thiết...

Hai bóng đen càng tới gần hơn. Nhưng chúng không đến chỗ những cái võng của nhóm Sơn đang nằm mà dừng lại trước cái lều của cái gã thắng bạc giờ đang nằm một mình ở đây. Hai bóng đen dừng lại trong một thoáng rồi bất thần nhào vào, vung cao những lưỡi dao. Trong ánh sáng mờ mờ, có thể

thấy thân hình người đang nằm dưới tấm chăn mỏng quấy lên một cách tuyệt vọng. Hai tên giết người đâm hàng chục nhát cho tới khi kẻ khốn nạn nằm bất động. Rất nhẹ nhàng, chúng lúi ngay vào những bụi cây và chỉ trong một thoáng đã biến mất...

Sơn và Khải đưa mắt nhìn nhau. Trên khuôn mặt của họ biểu lộ một tâm trạng căng thẳng đến nghẹt thở. Tội ác đã được diễn ra ngay trước mắt họ. Từ phút đó, Sơn không ngủ được nữa. Anh nắm chắc cây gậy trong tay và căng tai nghe ngóng xung quanh. Nhưng núi rừng không còn im lặng. Tiếng gà gáy sáng đã rõ hơn. Một đôi lúc còn có thể nghe thấy cả tiếng rúc rích của những con vật ăn đêm đang trở về hang. Đàng Đông, bình minh đã bắt đầu hắt lên nền trời màu tối sẫm những vệt mờ nhạt. Lác đác đã có những kẻ chui ra khỏi lều và đứng vươn vai ngáp dài...

Một ngày mới lại bắt đầu ở thung lũng Khi...

Buổi sáng. Rừng núi xanh ngời một màu xanh tràn đầy sinh lực. Không gian như sống động hẳn lên với tiếng gió đang xôn xao trong những tán lá, tiếng hót của các loài chim, tiếng hú xa xa của một đôi vượn. Xuyên suốt trong tất cả những âm thanh ấy, dòng suối nhỏ vẫn róc rách nhả nại len qua những khe, những thung lũng, tìm đường trở về với dòng sông mẹ nổi tiếng ở miền cao nguyên này...

Trong những buổi sáng như thế này, ánh nắng mặt trời chênh chếch hầu như không thể xuyên xuống được tới mặt đất. Những tầng lá xanh xum xuê đã ngăn nó lại. Chỉ có ở ven dòng suối, ánh nắng mới rọi được xuống với những mảng sáng sinh động luôn luôn nhảy nhót, di chuyển như đang chơi trò ú tim bất tận trên mặt nước lấp loáng. Ở nơi dòng suối từ trên sườn đồi đổ xuống khe, những giọt nước nhỏ bắn tung lên dưới ánh nắng làm cho người ta liên tưởng đến những viên ngọc trai đủ các cỡ đang được một kẻ nào đó tung lên không gian trong một trò chơi triệu phú...

Nhưng tất cả khung cảnh êm đềm ấy chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Những âm thanh trong lành của thiên nhiên đã bị thay bằng những âm thanh thô bạo của con người: Tiếng chân bước rậm rịch, tiếng người cười

nói, gọi nhau xông xáo, tiếng những dụng cụ đào đãi vàng va vào nhau lịch kịch, leng keng... Nhưng dai dẳng hơn, bao trùm hơn có lẽ vẫn là tiếng một lời ca buồn nào ruột đang được phát ra từ chiếc cát-sét ở quán của mụ Ba Béo. Những lời ca ấy vang vọng khắp thung lũng: *“Anh nghèo không có nhẫn kim cương tặng em theo sính lễ huy hoàng. Thì đây anh trao nhẫn cỏ, tặng em coi như bỏ ngõ”*.

Những âm thanh ấy báo hiệu một ngày mới ở thung lũng Khi. Một ngày với những hy vọng, những thất vọng và những tội ác mới...

Khi mặt trời lên cao hơn một chút nữa, toàn cảnh thung lũng bày ra với những lều, lán ngổn ngang. Những lều lán ấy không chỉ ở dưới thung lũng. Nó tràn đến tận mép bờ suối, tràn lên lưng đồi và đôi chỗ chui vào mép rừng... Trên cái nền tạm bợ đó, hàng trăm con người vội vã đi lại. Ở dưới dòng suối, nước hòa lẫn với bùn trở nên ngầu đỏ như máu... Người ta có thể gặp ở đây hàng trăm khuôn mặt và những giọng nói khác nhau từ khắp các miền. Họ tập trung thành từng nhóm bên những hố đào tươi đỏ màu đất Ba-zan và làm việc cật lực trong một sự phân công chặt chẽ: kẻ chuyên đào, người chuyên đất, người đãi... Trên những gương mặt nhem nhuốc rờn rờn mồ hôi là những ánh mắt mệt mỏi nhưng tràn đầy dục vọng...

3

Trong một cái quán dựng ngay bên bờ suối, một gã trực độ hơn 40 tuổi, dáng to béo bệ vệ đang ngồi nhìn xuống những người đang lom khom đãi vàng. Đó là Lai, một “đầu nậu” nổi tiếng ở khu vực này. Chính hắn là kẻ bỏ tiền thuê người đào đãi vàng ở thung lũng Khi này. Hầu hết những người làm ở khu vực này đều là làm thuê cho hắn. Số người không thuộc diện đó chỉ có rất ít, nếu tính thêm cả nhóm bốn người của Sơn mới đến, những kẻ không làm thuê cho Lai chỉ có khoảng hơn một chục người. Họ phải làm ở những khu vực xa hơn, khó khăn hơn và luôn luôn bị tay chân của Lai tìm cách chèn ép, dọa dẫm...

Cái lều mà Lai đang ngồi được làm khá cẩn thận so với những lều xung quanh. Nó được căng một tấm vải bạt để che mưa nắng, xung quanh lều cũng được che bằng vải mỏng và dưới sàn lều được lát bằng cây rừng. Ngoài ra,

trong lều còn có một cái thùng gỗ vừa để đựng, vừa dùng làm bàn. Trên mặt thùng là những lon bia để ngổn ngang và cùng với bao thuốc lá và cái bật lửa ga.

Ngồi chán, Lai lại nằm ngửa ra, gồi đầu lên đùi một ả giang hồ có tên là Thanh. Chúng bắt bò với nhau từ sau khi Thanh tìm đến cái thung lũng này để làm ăn. Lúc đó, Thanh là bồ của một tên cướp có tên là Tạ “Đao phủ”. Từ sau khi nhóm cướp của Tạ nhận làm đàn em ăn lương của Lai để duy trì quyền lợi ở vùng này thì Thanh trở thành bồ của Lai.

Vừa xoa xoa lên cái lưng béo nần nẫn như lưng trâu của Lai, Thanh ỏn ẻn nói:

-Em đó anh biết hôm nay là ngày mấy?

-Nhưng để làm gì chứ? - Lai lé mắt nhìn lên mặt Thanh.

-Đó, em biết ngay là anh đã quên mà - Thanh nũng nịu - Mỗi tháng chỉ có một ngày trả lương cho người ta cũng quên hà!...

Lai ngồi nhồm dậy:

-Quên thì đã có em nhớ. Sợ anh ăn quýt hả?

Thanh chìa tay ra, hỏi bằng giọng thản nhiên:

-Vậy em đã nhắc rồi đó... Nào, lương của em đâu?

Lai nheo nheo mắt nhìn vào khuôn mặt son phấn lòe loẹt của ả:

-Được, được. Có ngay đây! Chả trách tội nó đã phải gọi cô là “hồ mang”. Tham như chó!

Câu chửi ấy không hề làm cho Thanh tự ái mà còn khiến ả bật cười:

-Thì độc trị độc mà! Lành quá, chó nó cắn cho!

Lai nhếch mép cười gằn rồi móc trong túi ra một cái hộp. Hắn lấy trong hộp ra một cái nhẫn, đưa cho Thanh:

-Nè, cầm lấy.

-Nhiều đây? Thanh hỏi và sẫm soi cái nhẫn trong lòng bàn tay để xác định trọng lượng.

-Đủ đó. Một chỉ - Lai nói giọng nhát gừng - Không ai thèm ăn bớt của cô đâu!

Thanh vẫn chưa tin. Thị thò tay vào góc lều, vớ lấy cái cân tiểu ly và đặt cái nhẫn lên cân lại. Vừa chăm chú nhìn vào cân, thị nói:

-Hơi non đó, cha nội!

-Non cái con khi! - Lai gắt lên rồi đóng nắp cái hộp, đút vào túi.

Mặc dù chê bai vậy nhưng Thanh có vẻ hài lòng, ả lòn luôn cái nhẫn vào ngón tay. Ở đó đã có mấy cái nhẫn như vậy. Trong khi đó, Lai uể oải nói:

-Lại đăng con mẹ Ba Béo lấy đồ nhậu đi. Nếu thấy thằng Tạ, gọi lại đây luôn ghen...

Thanh nhanh nhẩu đứng lên, chui ra khỏi lều. Lai dặn với theo:

-Đừng có lấy thịt gà như hôm qua nữa. Bảo mụ ấy làm chó!...

Thanh gật đầu và đi ngược theo dòng suối về phía bãi trống. Thị khuất nhanh vào giữa những bụi cây. Lai lại uể oải nằm xuống. Hắn đưa tay bật công tắc cái cát-xét nhỏ để trong góc. Giọng hát nức nở của Thanh Tuyền khe khẽ vang lên...

Nằm lim dim nghe hát một lúc, Lai lại bật choàng dậy. Hắn tắt cát-xét rồi lững thững bước ra khỏi lều. Hắn đi dọc theo bờ suối, chăm chú quan sát những người đang lom khom đãi vàng. Trên bờ suối có một gã đầu tóc bờm xờm đang ngồi trên một tảng đá. Lai tiến đến bên cạnh:

-Tình hình ổn không, Đức?

Gã kia quay lại. Hắn không trả lời câu hỏi mà nhăn nhó đưa tay xoa xoa bụng:

-Kiến bò bụng dữ rồi đây, anh Hai!...

Lai nhếch mép khinh bỉ:

-Gần chết đói rồi hả! Yên trí. Con Thanh đang đi lấy đồ nhậu. Nó sẽ mang tới liền cho chú em. Nhưng tao muốn hỏi tình hình ra sao?

Gã kia mỉm cười:

-Cũng vẫn như mọi khi thôi.

-Mày phải giương mắt lên mà nhìn cho kỹ nghen! -Lai dặn - Thấy có hiện tượng khả nghi là phải khám liền! Tụi nó đứa nào cũng chỉ chăm chăm ăn cắp!...

Lai nói và đưa mắt nhìn bao quát xung quanh. Đức gật đầu:

-Anh Hai cứ yên trí đi. Tụi nó không thể qua mắt được em đâu

Trong khi đó, Thanh đã trở lại cùng với một mụ đàn bà béo ú và một tên có dáng người tầm thước với vết sẹo trên gò má bên phải. Đó là kẻ mang biệt danh Tạ “Đao phủ”. Trên tay mụ béo lể mể bề một cái mâm phủ vải che kín. Lai quay trở lại lều. Mụ béo đặt mâm xuống cái hòm và giở mảnh vải ra. Ở trên mâm là một đui chó thui vàng đang bốc hơi nghi ngút. Thanh cũng giở cái túi xách, lấy ra mấy hộp bia và hai chai rượu đế. Sau khi phủ thêm một lớp rau thơm lên quanh cái đui chó, mụ béo lặng lặng quay ra. Còn lại Lai, Tạ và Thanh ngồi lại trong lều. Chúng bắt đầu nhậu bằng cách dùng dao cắt thịt và chấm vào đĩa mắm tôm để bên cạnh. Lai và Thanh uống bia, còn Tạ thì uống rượu.

Vừa nhồm nhoàm nhai, Tạ nói với Lai:

-Hôm qua, có mấy thằng mới đến, trong đó có một thằng trông cũng “lì” lắm...

-Vậy hen? -Lai quay nhìn Tạ -Tụi nó đang ở đâu?

-Ở cuối thung lũng, ngoài địa phận của chúng ta...

Lai lại cúi xuống mâm. Hắn bốc một miếng thịt, cho vào mồm rồi nói:

-Để coi... Nếu không thu nạp được thì cứ cái cách cũ mà làm...

Tạ cười gằn:

-Anh Hai cứ yên trí đi! Thằng Tạ này đâu có chịu lép. Bất kể chúng nó là ai!...

(Còn tiếp)

Đức Dũng